

LBRIS

We know
books

DAN M. SEID

Demonii
trăiesc pentru a iubi
Îngeri

O poveste aproape adevărată

#bestseller

Chișinău • București

2022

1

Cine-s eu?

Noaptea mușcă din siluetele pământului și lasă totul pustiu de real în urma sa...

Îmi cam place cum sună asta cu noaptea.

Vouă?

În fine.

Eu.

Eu sunt un simplu om. Ce naiba aș putea să fiu? Un zeu? Nu, nici-decum. Deși cei 21 de ani pe care i-am strâns până acum ar face un caz bun pentru asta, dar nu, să nu lungim povestea mai mult decât este.

Isac Oroles. Țsta e numele meu și din câte mi-au spus ai mei, Oroles e luat din mitologia Dacă – vreun nume de zeu sau rege. Zeu. Ciudat, nu?

Oricum, cui îi pasă?

Țsta, dragilor, nu este vreun nenorocit de jurnal. Asta ca să nu se audă povești – pentru că oricum se aud prin prisma faptului că așa e natura umană.

Povestea mea, dacă pot spune așa, este dificil de asimilat din simplul motiv că este tristă, dar vouă vă place asta, nu-i așa? Vă place să citiți drama altora atâta timp cât nu are nimic de-a face cu voi. Nu vă condamna. Suntem oameni și stă în firea noastră. Totuși, revenind la povestea mea tristă, să nu plângem încă, pentru că printre lacrimi o să mai forțăm și câte un mic zâmbet, altfel nimic din ce scriu aici nu ar merita atenția voastră. Nu? Păi ce e viața fără zâmbete? E o greblă ce stă cu coada la soare și așteaptă să calci pe ea și mai devreme sau mai târziu tot o să calci pe ea și atunci ți-o dă! Da, asta e viața.

Acum că am înțeles cum e cu viața, haideti cu mine.

Nebunia a început într-o seară de octombrie, așa cum încep toate poveștile bune, dar bune. Eram acasă. Tocmai ce terminasem de mâncat și m-am pus să spăl vasele. De ce spăl vase? Păi ia să vedem: momentan singur la părinți, mama e bolnăvicioasă, iar tata are destule pe cap, așa că după ce mănânc îmi spăl troaca. Ar trebui să încercați și voi. E relaxant. Oarecum. E util. E necesar. M-am făcut înțeles?

Ce tâmpenie.

În timp ce spălam vasele...

Culmea e că totul s-a petrecut într-o secundă – gândurile mi s-au întunecat și deși eram cu ochii deschiși, nu vedeam nimic. Am orbit? Nu, dar eram de piatră. Apa fierbinte cădea pe mâinile mele și eu nu o simțeam. O stare ciudată a pus stăpânire pe mine, una de care nu știam că există pe lumea asta – ceva nepământesc îmi șoptea la ureche vorbe fără înțeles și parcă mă împingea spre lucruri despre care auzim doar în poveștile spuse la gura focului din mijlocul pădurii.

Cine-s eu?

Întrebarea asta o auzeam în cap iar și iar, pe lângă alte o mie de lucruri neinteresante. Habar nu am de ce. Încep să mă uit prin bucătărie de parcă căutam ceva anume, dar cum spuneam – nu vedeam nimic. Creierul meu drag nu înregistra absolut nimic. Deveneam din ce în ce mai neliniștit. În următoarea clipă tot corpul mi-a fost străbătut de un fior puternic – parcă ardea sângele-n mine precum uleiul din tigaia uitată pe foc și, fără să mai zăbovesc o clipă, am ieșit afară din casă să mă răcoresc, neștiind ce anume ar putea face acest lucru, dar aveam să aflu imediat.

Ei bine, nu știu cât am rătăcit prin oraș, dar îmi amintesc că undeva pe o stradă îngustă și întunecată am dat peste niște băieți ce jucau zaruri pe trotuar la lumina farurilor unei mașini, golind câteva sticle de bere și povestind de-ale lor. Exact ca-n filme. Recunosc. Dar așa a fost. Nu simțeam nimic decât acea dorință nebună de a...

M-am oprit la câțiva pași de ei. Tălpile îmi erau ancorate bine în asfalt, iar mușchii încordați la maximum de parcă erau pregătiți de ceva, dar ce? Ardeam pe dinăuntru de parcă ceva mă consuma bucățică cu bucățică și mă holbam la ei cu o dorință nebună de-ai zdrobi. La propriu. Dorință ce creștea în mine iar și iar.

— Ce vrei, mă? strigă unul dintre ei.

Nu am răspuns, Corpul nu mă asculta, doar mă împingea să-i satisfac poftele.

— Ești surd, mă? Dispari!

Eu nu mișc un deget măcar.

— Îl cunoașteți? Întrebă altul.

— Nu, de unde dracu să-l știu. Ce vrei, măi holbatule?

În secunda aceea, eu cel de dinainte voiam să mă întorc și să fug. Credeți-mă. Însă eu cel de acum nu mă pot mișca și stau și aștept clipa perfectă. Țștia se ridică în picioare și încep să se agite și uite așa se complică totul.

— Ești șmecher? Dispari, în puii mei, de aici!

— Hai să-l ardem!

Corpul îmi ia foc. Arde. Aveam impresia că transpirația de pe ceafă se evaporă de la căldura ce mă cuprindea. Ochii îmi erau larg deschiși și îmi auzeam inima cum stătea să iasă din piept, iar când pumnii mi s-au închis am știut că ceva al dracului de rău avea să se întâmple. Doi dintre ei s-au apropiat în grabă de mine. Nu am să uit niciodată primul pumn pe care l-am dat – a fost special – a fost extrem de bine primit de ăla (*și mă mir, căci nu m-am bătut cu nimeni de când sunt pe lumea asta*), iar senzația dată de atingerea obrazului moale a acelui nefericit mi-a pus un zâmbet pe față. Mi-a plăcut. A sunat înfundat. Bufffff! A căzut ca o scândură de brad ce o aruncă bunu' lui Cistică din podul surii. Asta a fost dreapta. Stânga l-a lovit pe celălalt. Sub bărbie. Crrrc! Țșta a căzut în fund și a rămas așa. Cei trei rămași lângă mașină abia au apucat să rumege ce se întâmplă și eu sunt lângă ei cu o iuteală pe care nu o avusesem niciodată – pe unul dintre ei îl lovesc din fugă și-l arunc pe spate. Mă întorc și văd că unul fuge ca nebunul să scape de mine. Îl lovesc pe cel rămas. Nu cade. Îmi iau avânt și îi mai fac cadou un pumn cât o tonă de gulii proaspăt culese din Apahida, iar rezultatul e nașpa pentru el, dar eu zâmbesc satisfăcut. Imediat mă reped după cel ce fugea. Îl ajung din urmă fără mare efort și îi dăruiesc un pumn în cap – amărătul cade cu fața în asfalt și rămâne nemișcat. Îl privesc câteva clipe, așa fără motiv și apoi îl aud pe unul cum se vaită. Era ăla pe care l-am lovit din fugă, se ridicase și se ținea de nas. Parcă eram posedat. Sigur eram. Nu știu de cine sau de ce, dar eram pentru că altă explicație nu am. Într-o clipă am fost lângă el și fără să stau pe gânduri îi plasez un pumn în frunte. Poc! Doamne, tare am putut da în bietul om.

E liniște, dar abia după ce mă asigur că nimeni nu mai mișcă, îmi văd de drum cu pași mărunți de parcă tot ce s-a întâmplat a fost cât se poate de firesc.

Cine-s eu?

Poftim?

Ce dracu s-a întâmplat?!

Ochii-mi priveau în gol, iar corpul îmi tremura ritmul nopții, care părea că mă place.

În acele momente eram ceva de necontrolat sau cum să mă exprim? Parcă un demon zăcea în adâncul meu, unul care se hrănea cu durerea oamenilor, iar eu eram acolo să-i îndeplinesc dorințele.

La un moment dat, după nu știu cât timp de umblat fără vreo destinație, luminile unei mașini de poliție apar de nicăieri. Opresc mașina în dreptul meu și pișcă puțin sirena, sunet care nu mă deranjează deloc.

— Bună seara, mă salută polițistul de pe locul din dreapta.

L-am auzit, dar nu puteam să răspund. Corpul încă nu mă asculta, așa că mergeam mai departe fără să bag în seamă salutul polițistului. Bineînțeles că deșteptu' s-a simțit insultat sau poate că își făcea griji pentru mine, cine știe? Nimeni. Cel care a salutat coboară în grabă:

— Băietel!

Eu nimic.

— Hei!

Mă opresc. Pumnii se strâng.

Prostu' naibii! Nu ai putut să treci mai departe?

— Buletinul, te rog, continuă el când vede că m-am oprit.

Buletinul? Ce naiba au ăștia de mereu cer buletinul? Cere o țigară, în puii mei, sau o gumă, dar lasă-l dracului de buletin! Măcar a zis te rog, dar tot degeaba.

Mă întorc și cu pași mici mă apropii de el.

— Ce e de răș? Întrebă el.

Nu am înțeles la ce se referă, dar după ce i-am înmuiat fața cu un pumn al naibii de puternic, am apucat să mă văd pentru câteva momente în geamul mașinii de poliție – aveam ochii larg deschiși și un rânjet drăcesc pe față. Nu m-am văzut niciodată așa și poate că de aceea nu am avut nicio reacție sau poate că nu puteam avea nicio

reacție și poate că nu am avut timp de reacții, pentru că celălalt polițist a ieșit val-vârtej pe ușă cu pulanul în mână. Eu încă mă minunam de fața mea și poc! Mă trezesc cu o lovitură de pulan în umăr care a durut ca dracu. Noroc că nu a dat la față. Am reacționat. Un pumn, doi pumni, trei pumni, patru pumni și cel de-al cincilea l-a pus jos pe domnul cu pulanul. Rezistent om. De fapt, pe capotă, apoi pe jos. După câteva momente de liniște eram iar în drum spre îmbrățișarea nopții de parcă nimic nu s-a întâmplat, iar noaptea mă iubește, mă cheamă și mă liniștește de parcă aș fi al său fiu...

Bătea un vânt cald de toamnă liniștită, iar cerul era mai senin decât a fost cu o seară înainte și ce atâta vorbă – era o seară frumoasă de octombrie – una din serile acelea care rămân aproape sufletelor noastre pentru a reveni sub formă de amintiri în anii ce așteaptă frumos la rând să ne sară-n față. Oh, ce frumos sună cuvintele atunci când vor.

Simt.

Ce?

Că alunec tremurând prin întuneric și întunericul mă admiră de parcă aș fi prințul mult așteptat, reîntors din alte vremuri pentru a lua frâiele nopților negre și a conduce tot ceea ce se ascunde în întuneric.

Demon?

Nu știu dacă sau cât de mult m-am liniștit, dar ajuns în casă, mă furizez în camera mea și mă trântesc pe pat fără prea mare zgomot, și adorm imediat, și nici măcar un vis nu am avut, iar dacă vreunul a îndrăznit să mă deranjeze pe mine, cel de care nu știu nimic, atunci cu siguranță că a încasat-o rău.

Dimineața deschid cu greu ochii și aș mai fi dormit măcar încă jumătate de zi, dar o văd pe nepoțica mea de cinci anișori, Maia, cui-bărită lângă mine și gata cu somnul. Măinile mă dureau îngrozitor. Le privesc și-mi văd pumnii bandajați.

— Asta e opera ta? o întreb pe Maia.

— Da. Te superi că am dormit cu tine?

— N-aș putea să fiu vreodată supărat pe tine. Am căzut.

— Nu-i nevoie să-mi spui ce ai pățit, dar trebuie să mă lași să am grijă de tine. Bine?

— Prea bine, șmechero, îi fac eu pe plac și o mângâi pe cap.

Se aud bătăi în ușă:

— La masă!

— Imediat.

— Acum! insistă tata și intră în cameră. Ce ai pățit?

— Am căzut.

— Cu motorul cuiva?

— Cu bmx-ul.

— Nu pare să aibă nimic stricat.

— M-am dat peste cap. S-a blocat frâna. Nimic grav. Maia m-a pansat.

— Da? zice el privindu-mă îndelung, ai grijă să nu devină un obicei. Haide la masă.

— În două secunde.

Tata a ieșit din cameră, iar eu încep să o gâdil pe Maia.

— Lăsați joaca.

— Cum de aude tot omul ăsta? îi șoptesc eu micuței.

— Habar nu am.

— Hai, fugi de te schimbă, spală-te pe față și pe mâini și vino în bucătărie.

— O să ajung înaintea ta.

— Visează.

Mă pupă pe frunte și iese în fugă. Eu stau câteva momente și îmi privesc pumnii bandajați – rănile pulsau și îmi aminteam aproape tot, dar spre mirarea mea nu era nimic care să-mi provoace dezgust sau orice altceva ce ar fi trebuit să-mi fie declanșat de ciudata întâmplare. Nu mă simțeam vinovat și nu-mi era frică de consecințe, asta dacă cineva m-ar fi recunoscut. Ajuns în baie, mă privesc în oglindă și încerc să mă întreb ce se întâmplă, dar nu pot să-mi casc gura. Mă spăl pe față și apoi mă duc în bucătărie. Era o dimineață normală pentru mine. Eram același băiat care am fost mereu, dar pentru cât timp?

Cine-s eu?

Am ajuns înaintea Maiei, dar imediat apare și ea.

— Of, cum de ai ajuns așa repede?

— Magie.

— Sigur, bună explicație pentru un copil de cinci ani.

Tata râde. Eu îl urmez, iar Maia se conformează și ea. Este într-adevăr o dimineață frumoasă de toamnă. Atât cât putea să fie dacă

e să recapitulăm nebunia de aseară, care, de altfel, nu părea a mă afecta mai deloc.

Se uită la mine și parcă ezită să vorbească și e ceva în privirea lui, ceva ciudat dacă mă gândesc mai bine, dar până să aprofundez eu toată situația îmi zice zâmbind:

— Hai, mănâncă că deja e rece. O duci pe Maia la grădiniță sau ce planuri ai?

— Da, apoi merg pe la facultate și trec și pe la spital.

— Ai grijă cu bicicleta aia.

— Stai liniștit, o să am grijă. Tu ce faci azi?

— Aerisesc solarele dezinfectate și înlocuiesc cuțitele la moto-cultor.

— Te ajut și eu dacă termin mai repede azi.

— Mă descurc, nu-ți face griji.

Mereu zice asta și știm cu toții câte sacrificii fac părinții noștri pentru noi și cu toate astea ne repezim prin viață de parcă suntem nemuritori, lăsând momente prețioase să se piardă și realizăm foarte târziu că familia este mijlocul universului nostru.

După ce am mâncat, în câteva minute eu și Maia am fost gata de plecare. Mi-am luat o pereche de mănuși pe mâini, de-alea fără degete, și după ce am suit-o pe micuță pe bmx, duși am fost.

— Să nu mergi prea repede că mi-e frică, îmi zice ea zâmbind.

— Pe cine vrei să păcălești, măi fluturaș?

— Fluturaș? Vai, nu-mi place!

Rădem cu gura până la urechi, vântul se încălțește-n părul nostru și soarele ne ciupește de obraji, iar asta, dragilor, asta este definiția fericirii.

2

Discuțiile-s ciudate-n facultate

Când imposibilul se întâmplă, restul este doar posibil...

Oh, m-am înamorat de filosofia postmodernistă.

Și uite că am ajuns în fața grădiniței unde învață Maia, undeva între USAMV și Agronomia. Educatoarea ei, Lara, stătea la câțiva pași de noi. Zâmbea, dar nu-s sigur că nouă sau altora și nici nu conta – zâmbetul ei este superb. Părul îi e prins într-un coc perfect, iar ochii săi albaștri se asortează tare bine cu costumul ei alb sau totul este doar în capul meu? Vine în direcția noastră. Dar până să ajungă la noi, eu o pup pe micuță și-i spun să fie cuminte și să aibă o zi frumoasă la grădiniță, dar ea nu se lasă ușor:

— Exagerezi.

— Oare?

— Sunt cumințenia întruchipată.

— Da, așa e, dar totuși e de datoria mea să-ți amintesc asta zi de zi.

— Ești un scump.

— Exagerezi. Hai du-te să nu întârzii.

— O zi frumoasă la facultate!

O privesc până dispare în grădiniță. E atât de scumpă micuța asta și o iubesc atât de mult, încât nimeni nu își poate imagina.

— Bună dimineața.

— Bună dimineața, Lara.

— Ce faci?

— Am adus-o pe Maia la grădiniță și plec spre facultate, tu?

— Ai adus-o pe Maia?

Pauza de după a fost destul de lungă. Bineînțeles că atunci nu mi-am dat seama de nimic și apoi ce era de observat – habar nu aveam despre cine sau ce eram eu, dar astea se lămuresc mai târziu, deocamdată, îi zâmbesc ca să fiu un domn ce sunt.

— Exact. Uite, trebuie să plec. Ne vedem mai târziu.

— Da, cu siguranță, ne vedem mai târziu.

— Da. O zi frumoasă, îi spun eu și dus am fost.

A fost destul de sigură că o să ne vedem iar mai târziu. Hmm, femeile sunt mereu cu un pas înaintea noastră. Pedalez fără să-mi dau seama de nimic din ceea ce se întâmplă în jurul meu și totuși gândurile mele continuau să se îndeplinească în jurul acelor ochi albaștri și nu cred că îmi plăcea ea în mod special, dar modul în care mă privea mă puneam mereu pe gânduri. Ce avea femeia asta încât creierul meu o găsea așa interesantă?

Puff! Totul dispăre prefăcându-se-n ceață și ceața se risipește-n vânt când intru pe faimoasa poartă din fier forjat a USAMV-ului, întotdeauna deschisă și încântată de fiecare student ce alege să treacă dincolo de ea spre cel mai verde campus din Cluj. Ca de obicei, dincolo de porți este plin de studenți grăbiți să ajungă la cursuri, laboratoare sau poate la o cafea și o bărfă bună – că doar bărfele de dimineață sunt cele mai proaspete. Cobor de pe bmx și continui pe lângă el. Sun o colegă:

— Neața, *Oarnela*. Unde avem curs?

— Cum mi-ai zis?

— Oarnela, zic eu accentuând *iar r*-ul adăugat pentru amuzamentul nostru.

— Dementule.

— Doamne, măi fată, nu-l mai copia pe dementu' de *Rurse*. Deci?

După ce râde bine, îmi spune că probabil avem în H21. Îi zic mersi și închid. Cum am ajuns în spatele clădirii, îmi leg bmx-ul de un *Pinus nigra* și intru. Abia de găsesc un loc liber. Mă mir că-i atâta lume, dar ce să faci – este început de an și acum e lumea curioasă – cu privire la cum arată colegul sau colega după două luni de vară. La fel, cum altfel, arată la fel cu toate că pielea e puțin mai neagră pentru norocoșii ce au pupat fundul Mării Negre, că ăia ce au petrecut pe la Mediterană sunt prea bogăți să îi pomenim. Atât. Poate și alte haine, poate. Salut lumea pe lângă care trec, pe restul îi ignor fără să vreau și mă pun lângă Iute.

— Ce faci?

— Ce să fac, îi răspund eu cu jumate de gură. Aștept să terminăm să merg pe la spital. Tu ești bine?

— Mi-e somn.

— Iar ai jucat *DOTA2* până la trei?

— Două-jumate.

— Lejer. Cuăștia doi?

Râde. Exact să fiu, mă refer la Gureanu din Chinteni și Ruse din Blaj, care împreună cu Iute din Apahida sparg topurile la *DOTA2* – cel puțin la povești că altceva nu au în program toată ziua la facultate. Numai să nu pice cartea asta în ale lor mâini, dar haide că sunt băieți buni.

Intră profa. Sincer să fiu, nu știu câți ani are (a rămas secret până în zilele noastre), dar mereu arată ca o doamnă și să nu uităm că este foarte inteligentă, știu pentru că nu pierde niciodată ocazia să ne reamintească asta – așa că știu eu și știe toată lumea din campus. E simpatică. Se mișcă încet și înainte să se așeze, tușește de câteva ori.

— Bună ziua – tușește – Doamne, Dumnezeuule, că nu-mi mai trece tusea asta. De două luni sunt așa și uite că nu știu ce să mai fac să-mi treacă. E dezastruos...

— Miere cu hrean! strigă un coleg.

— Am încercat.

— Pliculețe de Coldrex?

— Te rog. Păi crezi că nu am încercat? Feluri și feluri am băut și degeaba.

— Tusea trece mai greu, zice o colegă.

— Prea greu și încep să cred că niciodată.

Oftează.

— Fumați? întrebă alt deștept.

— Să fumez? Eu? Doamne ferește!

Urmează cinci minute lejere despre fumat și toate alea rele provocate de țigări.

— O să vă treacă, doamnă profesoară, încercă să o liniștească o altă colegă.

— Sper din tot sufletul – tușește – așa că azi o să vorbesc mai încet, că altfel risc o durere de gât și nu mi-e dor, mai precizează ea și iar tușește.